č. j. 4 Azs 6/2003 - 55

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy ve věci žalobkyně: **A. H. N.,** zast. advokátem JUDr. Petrem Hrůzou, se sídlem nám. Republiky 58, 347 11 Tachov, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 7, pošt.schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti proti rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, č. j. 60 Az 12/2003, ze dne 7. května 2003, spojené s návrhem na přiznání odkladného účinku,

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá.**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného Ministerstva vnitra č. j. OAM–3199/VL-20-C10-2002, ze dne 26. 11. 2002, odmítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu, podanou 26. 6. 2002 jako zřejmě bezdůvodnou, podle § 12, § 13 odst. 1,2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), neboť v průběhu správního řízení bylo podle názoru žalovaného jednoznačně prokázáno, že důvodem žádosti o udělení azylu výše jmenované je

snaha vyhnout se správnímu vyhoštění. Zároveň žalovaný ve výroku rozhodnutí konstatoval, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra podala žalobkyně dne 18. 12. 2002 opravný prostředek (dnes posuzovaný jako žaloba), kde namítala, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, důvodem je, že se nechce vrátit do Vietnamu, protože uzavřela manželství s českým občanem, chce zde zůstat, aby mohli žít spolu a vytvořit šťastnou rodinu.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 7. května 2003, č. j. 60 Az 12/2003, tak, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že podle jeho názoru žalobkyní uplatněné důvody nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze azyl udělit, aneb jinak řečeno, na jehož základě je na udělení takového azylu právní nárok. K tomu dále poznamenal, že žalobkyně v průběhu správního řízení a ani soudního řízení žádný zákonný azylový důvod neuváděla.

Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Plzni podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Rozsudek byl žalobkyni doručen dne 21. 5. 2003, kasační stížnost byla podána osobně dne 30. 5. 2003 a na výzvu soudu byla doplněna podáním právního zástupce osobně 13. 6. 2003 (zjištěno z podání založených v soudním spise). Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Jako důvody kasační stížnosti stěžovatelka uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka především uvádí, že došlo k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a v souvislosti s tím namítá i nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Stěžovatelka proto navrhuje, aby napadené rozhodnutí Krajského soudu v Plzni bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožňuje s napadeným rozsudkem soudu. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, a pokud jde o návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tuto otázku žalovaný ponechává na posouzení soudu.

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) i d) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu těchto ustanovení.

Nesprávné právní posouzení právní otázky spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen. Nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí potom spočívá v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Plzni neshledal. Krajský soud v Plzni při vlastním přezkoumání žalobou dotčeného rozhodnutí správně vyšel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se všemi výroky napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu Krajský soud v Plzni právní otázku v předcházejícím řízení posoudil správně, a stejně tak se rozhodnutí krajského soudu (obdobně jako předcházející rozhodnutí žalovaného) dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku.

Pokud stěžovatelka namítá nezákonnost rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně, že stěžovatelkou uváděné důvody pro udělení azylu, a to jak v roli žadatelky před správním orgánem, tak potom obdobně i v postavení žalobkyně před soudem, nelze zařadit pod žádný zákonný důvod, pro který lze podle zákona o azylu žadateli azyl udělit, anebo jinak řečeno, na jehož základě je na udělení azylu právní nárok. To tím spíše, že stěžovatelka v průběhu správního řízení ani soudního řízení žádný azylový důvod neuváděla. Stěžovatelka v žádosti o azyl ze dne 26. 6. 2002 uvedla, že v zemi původu měla ekonomické problémy a do České republiky vycestovala za prací. Za prodej falešného zboží byla pokutována a na základě toho jí nebyl prodloužen pobyt v ČR. V případě návratu do vlasti se ničeho neobává, nechce se do Vietnamu vrátit, protože je provdaná za občana ČR a chce zde žít se svým manželem.

S ohledem na uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že krajský soud správně usoudil, že nebyl prokázán důvod, jenž by měl oporu v ust. § 12 zákona o azylu, stejně jako nebyly prokázány důvody k udělení azylu podle dalších ustanovení zákona o azylu. Je zcela zřejmé, že žádost o udělení azylu stěžovatelky byla výrazem snahy o legalizaci jejího pobytu v ČR poté, kdy jí bylo za porušení předpisů odňato povolení k podnikání a neprodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Uvádí-li stěžovatelka, a to již od podání žádosti o udělení azylu, že je provdána za občana ČR, i tady se Nejvyšší správní soud ztotožňuje se závěrem Krajského soudu v Plzni, že toto není zákonným důvodem, na jehož základě by stěžovatelce vznikl právní nárok na udělení azylu v ČR. Azyl za účelem sloučení rodiny je upraven v ust. § 13 zákona o azylu, a počítá s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta. O takovou situaci tady nešlo, neboť manžel stěžovatelky není azylantem, nýbrž je občanem ČR. Pokud jde o tzv. humanitární azyl, ten je upraven v ust. § 14 zákona o azylu a samotná skutečnost manželství žadatele o azyl s občanem ČR není důvodem hodným zvláštního zřetele tak, jak to má na mysli cit. ustanovení zákona o azylu. V tomto směru se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje se zobecňujícím závěrem Krajského soudu v Plzni, že „..nebyly prokázány důvody k udělení azylu dle dalších ustanovení téhož zákona...“, tak i (ve spojení s tím) s konkrétně vyjádřeným stanoviskem žalovaného správního orgánu v jeho rozhodnutí stran aplikovatelnosti ust. § 14 zákona o azylu, kde se jednak poukazuje na to, že stěžovatelka nepožádala o udělení azylu těsně po sňatku, ale až v době, kdy byla řešena za poškozování autorských práv a nebylo jí prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu, a dále i na to, že stěžovatelka sama potvrdila, že s manželem nežije ve společné domácnosti a nemá s ním dítě.

Vzhledem k uvedenému posouzení právní otázky dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že opodstatnění nemá ani další námitka stěžovatelky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí Krajského soudu v Plzni pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Dané rozhodnutí je podle názoru Nejvyššího správního soudu plně odůvodněno právě tím,

že v daném případě neexistuje žádný ze zákonných důvodů pro udělení azylu tak, jak je zákon o azylu vymezuje.

Z obdobných důvodů považuje Nejvyšší správní soud za správně posouzenou i otázku překážky vycestování podle ust. § 91 odst. 1 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by v předcházejícím řízení byla nesprávně posouzena právní otázka věci, a stejně tak nedospěl k závěru, že je kasační stížností napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Proto žalovaný správní orgán i soud prvního stupně postupovaly správně, když důvody uplatňované stěžovatelkou neshledaly jako důvody k udělení azylu a podle toho rozhodly.

Ke sdělení stěžovatelky, obsaženému v kasační stížnosti, že by mělo být zohledněno nejen to, že zde má manžela, ale hlavně to, že je v současné době těhotná, což zcela zjevně míří k posílení její argumentace pro udělení azylu z humanitárních důvodů, je nutno poznamenat, že touto skutečností se Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. (podle něhož *„Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.“*) zabývat.

Český právní řád na případy úpravy pobytu cizinců v ČR, kteří uzavřeli manželství s českým partnerem a založili s ním rodinu, pamatuje jinou právní úpravou, než zákonem o azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 17. 9. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu